

MI MLADI BORCI

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 12. MAJA 1939.

ŠTEV. 35.

Akademski narodni blok „sovjetske mladeži“

V predzadnji številki smo poročali, kako je prišlo do skupne izjave akademskih društev na ljubljanski univerzi. Poročali smo tudi, kako so nacionalni akademiki začeli našo dobro voljo zlorabljati in se bahati, da je narodni akademski blok predvsem velik političen uspeh zanje.

LIBERALNI EGOIZEM

Šli so pa še dalje. Kot nam priča izjava katoliških akademskih društev, so nekatera društva v imenu narodnega akademskega bloka izdajala letake, pošiljala zastopstva, deputacije in brzojavke, ne da bi katoliška akademska društva za to vedela, kaj šele odobrila. Tako se je blok zaradi neiskrenosti naših liberalnih in levičarskih tovarišev razbil.

NARODNI BLOK — VELIK USPEH KOMUNISTOV

Za levičarje je pa posebej značilno, da Akademskega narodnega bloka niso zlorabljali samo doma, marveč so celo v tujino sporočili, da je ta združitev sil predvsem njihova zasluga. Oni da so tudi voditelji bloka.

Zvedeli smo od dveh prijateljev našega lista, da je na veliko nedeljo zvečer okrog pol enajstih poročal radio Bordeaux v srbsko-hrvatskem jeziku tole:

V Jugoslaviji je na ljubljanski univerzi sovjetska mladež (dobesedno tako!) dosegla velik uspeh. Posrečilo se ji je, da je zaradi težkih razmer, ki se v njih nahajajo mali narodi, zbrala v enotnem akademskem bloku vse akademike. Tudi vodstvo je v njihovih rokah.

Kako si bodo zdaj liberalci in levičarji delili zasluge in vodstvo? Oboji ga vendar ne morejo imeti!

VEČ KATOLIŠKE JASNOSTI!

Pri vsem tem pa je najbolj žalostno to, da pravih namenov tudi nekateri katoliški akademiki ne sprevidijo. V tem gotovo ni pametna širokosrčnost, če gojiš na svojih prsih gada, ki te bo pičil, kakor hitro se bo čutil dovolj močnega.

Kako so mogli odgovorni katoliški akademiki tako slepo iti na ta lim, ko jim je vendar Pij XI. v »Divini Redemptoris« tako jasno povedal:

»Komunizem je nekaj bistveno slabega, zato prav v nobeni reči ne bo z njim sodeloval, komur je mar krščanske kulture.«

*

Če bi bil kdo spomnil na »Divini Redemptoris« in pokazal na komunistični vir tega bloka, bi kričali vanj, kje ima dokaze.

Zdaj nam je prinesel dokaz klepetavi Radio Bordeaux, ki si seveda ni mislil, da ga bodo poslušali tisti, katerim svoje novice ni prav nič namenil.

Tudi nam so poslali proglas tega t. zv. »Narodnega« bloka. Vrgli smo ga v koš. Mislili smo na »Divini Redemptoris«.

Tardieu

O SOVRAŽNIKIH CERKVE

Bivši francoski ministrski predsednik André Tardieu se norčuje iz sovražnikov Cerkve, ker so doživeli tako sramoto in poraz.

»Mnogo se jih je borilo teh dvesto let proti sv. stolici in papežu. Zadnjih sto petdeset let se je ta boj pod krinko parlamentarizma spremenil v pravo preganjanje. V naši tretji republiki so Cerkvi vzeli pravico opravljati bogoslužje, imeti zborovanja in vzgajati mladino. Ravnali so z njo kot z vlačugo. Ko je umrl Leon XIII., gospod Combes ni maral niti svojega zastopnika poslati k slovesni zadušnici v Notre-Dame. Poglejte zdaj naše brezbožnike, naše ljudskofrontaške ministre! Glejte jih, kako silijo svoje tovariše v zbornici, da stojé počasté papeža in da prekinejo sejo v znak žalosti! Glejte našo prostozidarsko vlado, kako izobeša zastave na pol droga! In glejte, kako protestantska Amerika preneha z radijskimi oddajami tudi v znak žalosti! Žalost vsega sveta ima velik pomen. To je tudi znamenje, da antiklerikalna Francija začanja priznavati moč tiste Cerkve, ki jo je 60 let prezirala in zaničevala.«

ANGLEŠKI

KATOLIŠKI PISATELJI

Angleži imajo več velikih in priznanih katoliških pisateljev, zlasti romanopiscev. Poleg *Chestertona*, *Belloca* in *Dawsona* so v Angliji najbolj čitani romani konvertita *Maurica Baringa*, ki je sedaj častnik pri aviatiki. Zelo znani so še *Škot Mackenzie*, ki piše sijajne satire, bivši anglikanski pastor *O. F. Dudley*, mladi pisatelj *E. Wangh*, ki je l. 1930. povzročil s svojim spreobrnjenjem veliko hrupa, in končno sir *Ph. Gibbs*, čigar dela tiskajo v 100.000 izvodih.

DVA DOKUMENTA O KAT. AKAD. DRUŠTVIH

REFORMA NAŠIH DRUŠTEV

»STRAŽA V VIHARJU« je 12. nov. 1936. prinesla članek »Reforma naših društev«. Ker je stvar ravno zadnji čas zopet zelo aktualna, prinašamo točen ponatis najbolj zanimivih odstavkov.

Že v predzadnji številki našega lista smo ugotovili, da društva, ki imajo pretežno družabni značaj, za naš čas ne zadoščajo več. Vsak čas ima svoje težave in svoje naloge. Da tem nalogam zadosti in težave sodobnosti rešuje, si vedno oblikuje svojstvene družabne oblike kot sredstva, s katerimi vse to najlažje dosega.

*

Ne glede na konkretno pravno obliko preureditve naših društev bi radi poudarili nekaj načelnih misli, ki naj bodo osnova pri ustvarjanju novih oblik.

CENTRALNA ORGANIZACIJA

Vse člane enega svetovnega nazora naj družijo enotna organizacija. Njena naloga pa naj ne obstoja samo v tem, da predstavlja članstvo v javnosti in na univerzi, ampak naj goji tudi notranje življenje. Goji naj vse one panoge kulturnega življenja, ki zanimajo posameznika kot človeka, ne pa kot strokovnjaka. Če splošno načelo v nekollko točkah nekoliko konkretnije označimo, bi spadalo sem n. pr. proučevanje in spoznavanje naroda in njegovih problemov, načelno politična in splošna družboslovna vprašanja, umetnost, svetovnonazorni problemi, aktualnosti itd. Predvsem pa moramo opozoriti na eno, kar zamenjamo šola od ljudske naprej do univerze, pa tudi vsa društva (če izvzamemo izrazito verska, ki pa zajemajo samo manjšino), da je naloga društva skrbeti tudi za vzgojo svojih članov.

KULTURNO STANOVSKA DRUŠTVA

Poleg osrednje organizacije naj si člani ustanove kulturno stanovska društva, ki družijo člane po poklicu, konkretno po fakultetah. Ugotovili smo že, da je ta tip organizacije logična posledica zahteve, naj svoj svetovni nazor uveljavljamo tudi v poklicu. To spoznanje prodira vedno bolj med katoliško mladino, predvsem v zapadnih evropskih deželah, kjer že nove formacije plodno delujejo (n. pr. Paris: Conférences Ollivant za pravnike, posebna društva za medicince, farmacevte itd.) in si ga je osvojila tudi Pax Romana. Društva morajo navajati člane na temeljit strokovni študij in jim nuditi možnost, da svoj predmet obdelajo tudi s katoliškega stališča, kjer pride v dotiko bodisi s katoli-

skim naukom ali z moralo. Sramotna za nas katoličane je ugotovitev, da se učimo in znamo vse minljive teorije posameznih znanstvenikov, da pa v načelih nespremenljivega katoliškega nauka sploh ne poznamo ali pa ga upoštevamo kvečjemu kot teorijo poleg teorij (n. pr. katoliški nauk o človeku, o družbi, načela o vzgoji, stališče o evtanaziji ali splavu, načela o gospodarstvu

KOMUNIZEM IN AKAD. DRUŠTVA

Prav zanimiv je tudi članek: »Komunizem in akademska društva (Straža v viharju, 6. maja 1937.). Iz njega ponatisujemo konec, ki je najbolj aktualen.

Vmesne naslove smo dodali mi.

In katoliška akademska društva? Kdor je pazno sledil njih razvoju zadnjih pet let, je lahko opazil, da preživljajo neko latentno krizo, ki od časa do časa pride tudi vidno do izraza.

UDAR PROTI KOMUNISTOM

Pred petimi leti so pod temi društvi krepko rudarili komunisti. Prišel je močan sunek — bil je znak zdravja mlajše generacije, ki je tiste dni prišla — ki je »nevidne« rudarje pognal in »rove« zasul.

KRIČEČA POTREBA MOČNE AKADEMSKE SKUPNOSTI

Tudi dogodki na univerzi so naravnost vpili po krepki in načelno jasni katoliški akademski skupnosti. Toda milje se ni dal povsem ozdraviti. Komunizma sicer ni bilo več, toda ostal je nezdrav milje, ki se je zoperstavljal stremljenju po odločnejši liniji društev. Pa tudi to se ni vršilo vselej neposredno, vendar tako, da prava jasnost in odločnost, ki katoliški mladini pristojna, ni mogla dovolj močno priti do izraza, bodisi na univerzi, v javnosti ali pa v domači hiši. Novinci ne dobivajo skoraj nobene katoliške vzgoje, niti čuta za disciplino, niti zavesti, da pripadajo h katoliški akademski skupnosti.

itd.). Če s ponosom poudarjamo, da smo katoličani, se vsaj mi za katoliški nauk zanimamo in ga študiramo. Ni pa s tem rečeno, da bi kulturno stanovska društva ne smela v svojem okviru obravnavati za svoje članstvo kulturnih vprašanj. Poleg načelnega vidika bi bila nova oblika tudi praktične vrednosti, ker bi se vprašanja in težave, ki se pojavljajo na fakultetah, lahko obravnavala tudi v društvih.

To bi bile po našem mnenju nekatere osnovne misli, ki bi morale priti do izraza pri preureditvi naših društev, ki bo danes ali jutri postala aktualna.

ŠKODLJIVI EGOIZEM POSAMEZNIH DRUŠTEV

Pojavljajo se škodljiva stremjenja po zrahlanju Akademske zveze v korist posameznih društev: vse to ima seveda za posledico stalno slabljenje aktivnosti katoliških akademikov na univerzi. Nekdanje meddruštveno trenje je nadomeščeno z oviranjem razvoja v jasnejšo in odločnejšo smer.

OJAČIMO AKADEMSKO ZVEZO

Samo nakazali smo problem, ki je z dneva v dan bolj pereč. Za nas je jasno, da bodo katoliški akademiki — ki jim je v tem pogledu naložena posebna naloga — lahko postavili dobro organiziranemu in neumornemu komunizmu na univerzi protiutež le, ako bodo razumeli, da je treba močno ojačiti skupno organizacijo Akademske zveze, ji dati najširše polnomočje ter jo postaviti na trdno osnovo katoliškega radikalizma in organizacijske discipline.

EDINA POT

K OZDRAVLJENJU

To je po našem mnenju edina pot k resnemu ozdravljenju krize, ki smo jo zgoraj označili. Če ta misel ne bo našla razumevanja, bo pač treba mladi rod, ki prihaja na univerzo zdrav in pripravljen za borbo, drugače obvarovati pred kugo, ki mlado korajžo in načelnost razkraja.

Konec preganjanja v Nemčiji?

Nekateri tuji in domači katoliški listi so prinesli vest, da v Nemčiji sovražno razmerje nacistov do katoličanov ponehava.

V čem so nacisti popustili, kje in kako so pokazali dobro voljo, tega nam pa niso nič povedali. Ali so dali voditelji katoličanom kake obljube? Kdo jim še kaj verjame? Dejanja pa pričajo, da je boj vedno hujši.

Za katoličane v Porenju je bil letošnji 18. april črni dan, ko so jim vzeli zadnje katoliške šole, ki so v Nemčiji še obstajale. Je bil to dar Hitlerju za njegov 50letnico?

Kardinal in kölnski nadškof Schulte je zato svojim vernikom napisal pastirsko pismo, kjer pravi:

»18. april 1939. leta je bil za porenjske katoličane dan žalovanja. Ta dan je bilo z enim udarcem uničeno vse, kar so stoletja zgradila za izobrazbo naših dežel: katoliška šola.

Naši očete so sprejeli katoliško šolo kot dragoceno dediščino svojih prednikov. In s kakšno skrbjo so jo znali braniti proti zlobnim silam liberalizma in marksizma! Do leta 1933. je od tisoč katoliških otrok 998 obiskovalo katoliške šole. Tedaj nastopi nacizem. V nemškem konkordatu je zajamčeno katoličanom, da dosedanje katoliške šole ostanejo in se smeje ustanavljati tudi nove. L. 1937. se je začel boj proti katoliški šoli. In čeprav je 2.250.000 katoliških očetov in mater zahtevalo, da katoliška šola ostane, se na-

cisti za to niso menili. Kaj svete pravice staršev, kaj slovesno dana beseda? Furor teutonius je dobil sebe vredno sestrico »fides teutonica«.

Kardinal Schulte odločno pravi, da cerkvena oblast ne bo nikoli priznala tega zakona. Staršem pa svetuje, naj se ne pritožujejo, čeprav imajo po zakonu to pravico. Dosegli ne bodo nič, pridejo pa lahko cele družine v nesrečo.

To so dejanja, ki govore drugače. Pri nas še vedno marsikdo živi v napačnih utvarah, češ: »To delajo prenapeteži v nacistični stranki. Hitler pa ni tak. On bo že to uredil.« Zato ne bo napačno, če objavimo dve Hitlerjevi izjavi, ki pri nas menda še nista znani.

Dne 4. novembra 1936. se je neustrašeni monakovski kardinal Faulhaber zadnjič razgovarjal s Hitlerjem, ki je pogovor sklenil s temi besedami: »Narodna cerkev, ki bo prosta Rima (Romfreie Nationalkirche), je moj končni cilj in dosegel ga bom.«

Drug dokaz. Ko so vprašali Hitlerja, kaj misli o verskem preganjanju v državi, je odgovoril: »Prijetelji, ki so v tej stvari dobro poučeni, so mi jamčili, da čez sto petdeset ali dvesto let nihče ne bo več govoril o krščanstvu.« To izjavo je l. 1937. prinesel švicarski dnevnik »Neue Zürcher Zeitung«, ki nima navade, da bi prazno slamo mlatil.

Kaj hočete še več prič?

VERSKA GOREČNOST FRANCOSKIH IZOBRAŽENCEV ZAČELI SO ŠTIRJE!

Številke nam res mnogo povedo: Leta 1913. so štirje inženirji s tehnične visoke šole v Parizu iz lastne pobude navslovili na svoje stanovske tovariše okrožnico, v kateri jih vabijo k skupni sv. maši in sv. obhajilu, da bi izpolnili svojo velikonočno dolžnost.

LETA 1939.: 21 TISOČ INŽENIRJEV

Iz te pobude je nastala navada in ta navada se je do danes ohranila. In povabilo za leto 1939. je podpisalo ne četvero, ampak 21.328 inženirjev! Tako se je na tisoče visokošolcev, montanistov, elektroinženirjev, odzvalo vabilu in se v 83 mestih udeležilo v ta namen prirejenih skupnih svetih maš.

ZA INŽENIRJI DRUGI!

Podobno so se zbrali v velikem številu gojenci vojaške akademije v Saint-Cyru, mornariški oficirji in inženirji, zdravniki in gospodarstveniki, da bi skupno izpolnili cerkveno zapoved.

AKCIJA UREJENA PO STANOVIH

Francoski katoličani se združujejo po poklicih (železničarji, profesorji, zdravniki, uradniki). Vsak dela v svojem krogu in tako se število tistih, ki se vsako leto odzivajo tej verski dolžnosti, stalno veča.

Isto vnemo so pokazale tudi organizacije dijakov in akademikov.

USPEHI TUDI MED KMETI — DELAVCI

Versko življenje v Franciji se med izobraženci res lepo razvija. Na deželi in med delavstvom je položaj seveda veliko slabši. Ali tudi v kmetkem in delavskem okolju sta JAC (Jeunesse Agricole Catholique) in JOC krepko začeli z delom. To je zlasti pokazal kongres žasistov, ki so ga imeli pred dobrim tednom v Parizu. Praznovali so desetletnico ustanovitve JAC.

NAJVEČJA MESTA NA SVETU ŠTEVILO PREBIVALCEV

Po najnovejših podatkih so naslednja deseterna mesta največja na svetu (s predmestji seveda).

London	8.202.000
New York	7.986.000
Tokio	5.876.000
Pariz	4.934.000
Čikago	4.365.000
Berlin	4.288.000
Moskva	3.663.000
Buenos Aires	3.498.000
Osaka	2.981.000
Leningrad	2.776.000

RAZSEZNOST TEH MEST

Izmed teh mest je najbolj razsežen New York, ki obsega 3.507 km²

(cela velika vojvodina Luksemburg samo 2.585 km²), London obsega 1600 km², Berlin 874 km² in Pariz le 480 km².

GOSTOTA PREBIVALSTVA

Zato pa pride na km² v Parizu 10.279 prebivalcev, v Buenos Airesu 5.229, London 5126, Berlin 4.906, New Yorku 2.277 in v Čikagu le 1506 prebivalcev.

UCINEK NA VERSKO ŽIVLJENJE

Ni čudno, da je v teh velikih sloveskih mravljiščih versko življenje najslabša in nravna propalost največja.

Komunizem in akad. društva. Dalje.

POTREBA ODKRITIE BESEDE

Za vsako ceno pa bo treba priti iz tega nenaravnega položaja, da se komunistična manjšina zaradi svoje aktivnosti in organizacijske discipline za svojo zablodo bolj

žrtvuje kot katoliška večina za svojo večno resnico.

Zdi se nam, da je ta odkrita beseda bila potrebna, kajti organizem, ki sproti gnilobe ne izloča in ne stremi k večji popolnosti, je za življenjsko borbo že odmrli.

Tom Playfair

Tom je imel živo domišljivo. Če bi bil pet let starejši, bi svoje misli spravljal v verz in jih objavil.

Ena izmed skrivnosti, ki jih je Tom zaupal svojemu prijatelju, je bila zgodba glede prvega obhajila. James se je zanimal za Tomovo pripravo toliko kot Tom sam.

Dne 8. novembra sta se izvršila dva brezpomembna dogodka, ki sta imela pozneje strašen odmev v življenju obeh prijateljev.

Ta dan zvečer je plapolal v hiši gospoda Aldinea vesel ogenj. Gospodinja je pridno pripravljala večerjo. Poleg ognja na majhnem stolu je sedel otrok in mirno in kritično gledal slike v debeli knjigi.

Od zunaj so se zaslišali nagli koraki, vrata so se odprla in vstopil je mož.

»Očka, očka!« je vpil otrok z najvišjim glasom, kar ga je zmožel. Ploskal je z ročicami ter se zagnal proti novodošlec.

»Lepo, lepo, Touzle,« pravi gospod Aldine in vzame otroka v naročje. »Dober večer, Kate!« pozdravi ljubeznivo svojo ženo. »Živijo! Danes sem zaključil kupčijo, ki nas je skrbelo že tri mesece, in ugani... Jamesovo pismo imam.«

»Hurra!« zavpije Touzle ter zapleše okrog očetovih nog v veliko zadrego gospoda Aldinea, ki bi bil rad za trenotek prost, da si sleče suknjo.

Gospa Aldine, čeprav ni na zunaj tega kazala, ni bila nič manj nepotrpežljiva.

»Sedi zraven ognja in ko bomo vsi z delom končali, bomo skupaj poslušali, kar nam piše naš ljubi fant.«

Brez dvoma ste opazili, da gospod Aldine ni odprl pisma svojega sina v odsotnosti svoje žene. To je bilo zmeraj tako. To je bila malenkost, brezpomembna malenkost, bi kdo rekel. Da, toda odpravimo take malenkosti s sveta, in ostali bodo sami poboji in ropi in goljufije.

»Poglejmo torej, kaj piše!« pravi gospod Aldine, odpre pismo ter si ga razgrne na kolenih.

»Zavod svete Marije, 4. nov. 1901.

Dragi starši! ...

Po vratih je nekdo udaril, tako krepko in nepričakovano, da je gospa Aldine zatrepetala in da bi Touzla kmalu padel iz materinega naročja.

»Naprej!« zavpije Aldine.

Otrok se je skrtil za materin predpasnik, ko je videl, da je stopil v sobo majhen, črn mož s trdimi potezami in košatimi zalizci. Aldine je opazoval nekaj trenutkov tujca z nezaupanjem.

»To je gospod Hartnett. Ko si bil ti doma, je prišel večkrat povprašat po Jamesu.«

»Ah, oprustite, gospod Hartnett!« se opravičuje Aldine in poda roko obiskovalcu. »Jaz bi vas moral poznati. Šeset mesecev že stanujete v naši sosesčini. Sedite, prosim!«

»Popolnoma opravičljivo,« odgovori Hartnett. »Res sem vas prišel večkrat obiskat, toda vi ste bili dolgo časa z doma. Kako pa kaj vaš James?«

»Hvala! Zelo dobro!«

»Ali hočete piti z nami čaj?« vpraša gospa Aldine.

»Rad, kajti zunaj je mraz, in v takem primeru se skodelica čaja ne sme odklanjati. Vi si ne morete misliti, kako se jaz zanimam za vašega fanta. Sam si ne morem tega razložiti. On bo gotovo postal še velik mož.«

»Prav tukaj je njegovo pismo,« pravi Aldine, ki mu je ugajalo dobrikanje (kateremu očetu pa ne bi!). »Mislim, da vam ne bo neprijetno, če nadaljujem z branjem.«

»Prosim vas, preveč ste prijazni z menoj,« pravi Hartnett ganjen.

»Hopla, pridi sem, ti mali nagajivček, boš videl, kako lepo verižico imam.«

Toda otrok se je krčevito oklepal materinega predpasnika. Preplašeno je gledal Hartnetta, ne da bi se ganil, ne da bi kaj rekel. Pravi, da imajo otroci nagonski čut, ki jim odkriva hudobne ljudi.

»Berimo!« pravi Aldine.

»Dragi starši!

Vesel sem, da gre vse dobro in da je moj mali Touzle še vedno priden.«

»Hura!« zavpije Touzle.

»Tukaj sem zelo zadovoljen. Večina mojih tovarišev je dobrih, so pa tudi nekateri hudobni. Moj profesor je naravnost čudovit. Naučil sem se že mnogo stvari. Zdaj pa, dragi starši, vam moram povedati nekaj o skrivnosti, ki jo že dolgo časa hranim zase, kajti prisegel sem, da je ne bom izdal.«

»To je pa nekaj posebnega,« pravi oče.

(Dalje priho.)

Z NAŠIH GIMNAZIJ

IZ MURSKÉ SOBOTE

Bliža se že konec šolskega leta in kmalu bodo spet velike počitnice. Nekateri dobri matematiki so že izračunali, koliko ur imajo še francoščine, matematike ali celo latinščine, ki je zelo priljubljena.

Drugi zopet delajo načrte, kam bi jo mahnil med počitnicami; ali na morje, ali po lepi Sloveniji. Toda tudi takih ne manjka, ki z zaskrbljenimi obrazi gledajo na bližnjo bodočnost, ki ne obeta nič dobrega. Vendar pa tudi ti upajo, da se bo vse srečno izteklo, in da se bodo tudi oni veselili počitniškega veselja.

Tretji, ki se navdušujejo za telovadbo in šport, se prav tako veselijo počitnic, ko si bodo še bolj utrdili mišice in povečali svoje moči.

Da ne zaostajamo za drugimi gimnazijami tudi mi v športu, je pokazal lahkoatletski dvoboj med realno gimnazijo v Mariboru in našo. Dvoboj je priredil Pomladek Aerokluba, in sicer v nedeljo 30. aprila. Tovariši iz Maribora so se odzvali našemu vabilu v lepem številu in so tudi odnesli zmago. Najboljši rezultati tega lahkoatletskega dvoboja so naslednji:

Tek 100 m:

1. Mlakar (M) 11,6
2. Gracijanski (M) 11,7
3. Kolarič (S) 11,8

Tek na 200 m:

1. Mlakar (M) 24,6
2. Kolarič (M) 26
3. Bačnik (S) 30,4

Tek na 1000 m:

1. Schmiderer (S) 2 : 52
2. Holz (M) 2 : 55
3. Kokalj (M) 3 : 04

Štáfeta 4 x 100 m:

1. Mlakar, Leban, Kranjčič, Gracijanski (M) 48,5 (S) 50

Švedska štáfeta:

1. Schmiderer, Kolarič, Košir, Ferenčak (S) 2 : 47,5
2. Mlakar, Leban, Bačnik, Kranjčič (M) 2 : 47,9

Skok v višino:

1. Kolarič (S) 1,68 m
2. Kranjec (M) 1,64 m
3. Bačnik (M) 1,53 m

Skok v daljino:

1. Bačnik (M) 6,15 m
2. Mlakar (M) 5,92 m
3. Leban (M) 5,66 m

Kopje:

1. Ferenčak (S) 48,63 m
2. Orel (S) 37,35 m
3. Kranjčič (M) 34,62 m

Krogla:

1. Kranjčič (M) 13,10 m
2. Kranjec (M) 12,22 m
3. Orel (S) 12,21 m

Disk:

1. Kranjčič (M) 33,93 m
2. Šerbec (S) 32,92 m
3. Kranjec (M) 32,25 m

Opomba

Tekmovalci zaznamovani z »M« so iz Maribora. Maribor; z »S« pa iz Sobotne Sobotne.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).